

[Stein.]

det er derfor helt urimeligt, at Arbejdet tillæggelses saaledes, at man nu mod Udgangen af Finansaaret skal jage en Række mere eller mindre vigtige Lovforslag igennem. Det faktiske Forhold er, at Forretningsordenens Bestemmelser om Frister er blevet et dødt Ord, disse Frister, der ikke blot skal sikre, at Sagerne behandles med den fornødne Omhu og Omtanke, men ogsaa skal give Befolkningen, baade Erhvervene og andre, Lejlighed til at fremkomme med Bemærkninger og Indvendinger. De Vilkaar, der bydes Rigsdagens Arbejde, er ikke holdbare, og det er nødvendigt, at der her sker en Ændring, nødvendigt baade af saglige Grunde og af Hensyn til den Respekt, som Rigsdagen og Rigsdagens Arbejde ikke kan undvære.

Jeg gaar derefter over til nogle mere almindelige finansøkonomiske og erhvervs-politiske Betragtninger og minder om, at den højtærede Finansminister, da han for et Aar siden forelagde først Tillægsbevillingsforslaget og senere Finanslovforslaget i dette høje Ting, sagde, at man maatte regne med en betydelig Nedgang i Skatteindtægten. Det er ikke gaaet helt paa denne Maade. Tværtimod har Skatterne, de direkte som de indirekte, givet en efter danske Forhold formidabel Merindtægt. Jeg skal ikke opholde mig ved dette Fejlskøn i en Tid, hvor Forholdene er saa uoverskuelige, som de er, men det er en Kendsgerning, at den højtærede Finansminister — det er jo gentaget til Trivialitet — Aar efter Aar har budgetteret saaledes, at det er lykkedes at opspare en anselig Skattereserve. Det, man kan bebrejde den højtærede Finansminister, er ikke, at han skønner fejl, men at han ikke bagefter tager dette i Betragtning. Der ses saaledes ikke at have været nogen rimelig Begrundelse for, at Importafgiftens Bortfald skulde udlignes gennem nye Afgifter — saaledes som den højtærede Finansminister har forlangt det og ogsaa i Gaar faaet Rigsdagens Tilslutning til — Afgifter, hvis Virkninger man fra Erhvervsside ikke har haft nogen Mulighed for at klare sig og tage Stilling til, men som i alle Tilfælde virker til at fastholde et højt Prisniveau.

Et andet Forhold, som jeg gerne vil benytte Lejligheden til paa ny at pege paa, er den urimelige Bestemmelse, at Fortjeneste ved Salg af Værdipapirer, der repræsenterer en Formueanbringelse, skal indkomstbeskattes. Jeg har tidligere vist, hvilke urimelige Resultater dette fører til, men der er navnlig Anledning til at understrege, at denne Bestemmelse fører til, at man fast-

holder et uønsket højt Kursniveau, saaledes at man en skønne Dag, naar Forholdene skifter, maa imødesee det stærke Kursfald og de deraf flydende Ulemper i Stedet for den successive Afvikling, som man under andre Forhold kunde regne med.

Da man i Fjor i dette høje Ting behandlede Forslaget til Finanslov for indeværende Aar, fandt jeg Anledning til at omtale den Maade, hvorpaa Statsmagten tog sig betalt for den Støtte, den paa et kritisk Tidspunkt havde ydet Danmarks største industrielle Virksomhed, Burmeister & Wain. Dette Forhold er nu i nogen Grad redresseret, men det afslørede som i et Glimt, hvor tilfældigt og hvor uheldigt Aktieselskabsbeskatningen i dens nuværende Skikkelse virker. „Selskabet til Erhvervsfremme“, et Selskab, der er dannet i Løbet af det sidste Aars Tid med det Formaal at fremhjelpe Initiativet til Igangsaettelse af Arbejder, har paa et Møde i disse Dage været inde paa det samme og har gjort gældende, at Beskatningen under dens nuværende Form virker alt for rigoristisk over for nye Virksomheder. Det gælder i det hele taget mere end nogen Sinde om at føre en Finans- og Skattepolitik, som kan virke opbyggende og stimulerende paa det produktive Arbejde. Den højtærede Finansminister har gjort forskellige Indrømmelser med Hensyn til Afskrivninger og med Hensyn til Optagelse af Varelagre, men det er ikke nok. Det er af den største Betydning, at Virksomhedernes Reserver styrkes mest muligt, og at de respekteres paa en saadan Maade, at de staar til Raadighed, den Dag Lagrene igen skal fyldes og Hjulene igen sættes i Gang.

Det er ikke i Øjeblikket — om det nogen Sinde har været det, ved jeg ikke — en Sinécure at være Finansminister, det er et Ansvar. Der er en Række Problemer, som baade med Henblik paa Øjeblikket og med Henblik paa Fremtiden paakalder Opmærksomheden. Et saadant Problem er de ledige Penges Problem. Jeg skal ikke komme ind paa det i Øjeblikket, men blot sige, at her har Staten ogsaa en Opgave, og den maa eventuelt være rede til at betale en Risikopræmie; det kan være fornødent, for at Pengene ikke skal gaa paa Eventyr og anrette Ulykker, som det senere hen kan blive ganske anderledes bekosteligt at bøde paa.

Et andet Problem er det Beskæftigelsesproblem, som ikke blot i de krigsførende Lande, men ogsaa herhjemme vil rejse sig ved Overgangen fra Krig til Fred. Det vil være klogt og rigtigt, at man er opmærksom